

ΣΑΝ ΝΑ ΗΤΑΝ ΣΗΜΕΡΑ

ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Διεθνής Ημέρα Εργατών.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

431 π.Χ. Οι Λακεδαιμόνιοι εισβάλουν στην Αττική, σημαίνοντας την έναρξη του Πελοποννησιακού Πολέμου.

305 μ.Χ. Παραιτείται ο αυτοκράτορας Διοκλητιανός, γεγονός σπάνιο για τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.

1827 Η Γ' Εθνοσυνέλευση στην Τροιζήνα ψηφίζει το Πολιτικόν Σύνταγμα της Ελλάδος.

1889 Σε ανάμνηση της εξέγερσης του Σικάγου, καθιερώνεται ο εορτασμός της Εργατικής Πρωτομαγιάς.

1939 Ο Μπάτμαν κάνει το ντεμπούτο του, στο τεύχος 27 του περιοδικού Detective Comics.

1941 Η ταινία Πολίτης Κέιν, στην οποία πρωταγωνιστεί και σκηνοθετεί ο Όρσον Ουέλς, κάνει πρεμιέρα στη Νέα Υόρκη.

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

1804 Αλεξέι Κομιάκοφ, ρώσος ποιητής και συνιδρυτής του πνευματικού κινήματος των Σλαβόφιλων.

1811 Ανδρέας Λασκαράτος, ποιητής και σατιρικός συγγραφέας.

1909 Γιάννης Ρίτσος, ποιητής.

ΘΑΝΑΤΟΙ

1904 Αντονίν Ντβόρζακ, τσέχος συνθέτης. (Συμφωνία αρ. 9 «του Νέου Κόσμου»)

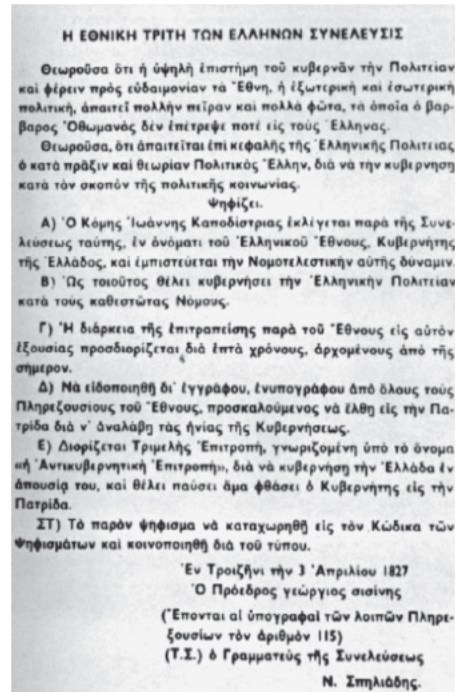
1907 Γρηγόριος Μαρασλής, εθνικός ευεργέτης. (Γεν. 1831)

1976 Αλέκος Παναγούλης, ήρωας της αντίστασης κατά της χούντας των συνταγματαρχών. (Γεν. 2/7/1939)

Η Γ' Εθνοσυνέλευση στην Τροιζήνα ψηφίζει το Πολιτικό Σύνταγμα της Ελλάδος

Στην Τροιζήνα, η συνέλευση αναθεώρησε τον Νόμο της Επιδαύρου, το σύνταγμα που είχε ψηφίσει η Β' Εθνοσυνέλευση στο Άστρος το 1823. Η Συνέλευση της Τροιζήνας ψήφισε την 1η Μαΐου 1827 το «Πολιτικόν Σύνταγμα της Ελλάδος», το τρίτο κατά σειρά της ελληνικής επανάστασης και περισσότερο δημοκρατικό και φιλελεύθερο από τα προηγούμενα. Για την απονομή της δικαιοσύνης θεσμοθετήθηκαν τα ειρηνοδικεία, τα επαρχιακά και ανέκκλητα, ενώ ορίστηκε επιπλέον «ανώτατο» ή «ακυρωτικό δικαστήριο» στην έδρα της κυβέρνησης. Για πρώτη φορά χρησιμοποιήθηκε για το νομοθετικό σώμα ο όρος «βουλή», αντικαθιστώντας το «βουλευτικόν».

Η προηγούμενη Εθνοσυνέλευση του Άστρους είχε ορίσει ότι η Γ' Εθνοσυνέλευση θα γινόταν το 1824. Όμως λόγω των πολεμικών επιχειρήσεων η σύγκληση της Γ' Εθνοσυνέλευσης αναβλήθηκε και έγινε στην Επίδαυρο στις 6 Απριλίου του 1826 [2][Σημειώσεις 1] αλλά διαλύθηκε λόγω της πτώσης του Μεσολογγίου στις 16 Απριλίου [3] και επαναλήφθηκε αρχικά στην Ερμιόνη (χωρίς όλους τους πληρεξουσίους και ενώ η επιτροπή της Εθνοσυνέλευσης καλούσε τους πληρεξουσίους στην Αίγινα) και συνέχισε τις εργασίες της με

πλήρη σύνθεση στην Τροιζήνα. Για το λόγο αυτό το πρώτο της μέρος αναφέρεται ως Γ' Εθνοσυνέλευση Επιδαύρου, ενώ το τμήμα της συνέλευσης που έγινε στην Ερμιόνη αναφέρεται ως Γ' Εθνοσυνέλευση Ερμιόνης [4]. Οι δυο πλευρές συμβιβάστηκαν και επέλεξαν τρίτο μέρος, την Τροιζήνα για τον τόπο της συνέλευσης. Η επόμενη εθνοσυνέλευση, η Δ' Εθνοσυνέλευση Άργους, έγινε δυο χρόνια μετά στο Άργος, το 1829 όσο κυβερνήτης ήταν ο Ιωάννης Καποδίστριας. Όταν η Εθνοσυνέλευση ξανάρχισε τις εργασίες της στην Τροιζήνα

εξέλεξε τον Ιωάννη Καποδίστρια στις 14 Απριλίου 1827 Κυβερνήτη της Ελλάδος, για επτά χρόνια. Στις σχετικές συζητήσεις παρατηρήθηκε διχογνωμία και η τελική επιλογή προκάλεσε δυσάρεστα αισθήματα σε ορισμένους προύχοντες. Εκδόθηκαν συνολικά 24 ψηφίσματα στα οποία, μεταξύ άλλων, διορίστηκε επιτροπή για τον έλεγχο των δανείων, αποκαταστάθηκε ο Δημήτριος Υψηλάντης στα πολιτικά του δικαιώματα, ενώ ψηφίσθηκαν ομόφωνα αρχηγοί των δυνάμεων ξηράς και θάλασσας οι Ριχάρδος Τσωρτς (Richard Church) και ο λόρδος Thomas Cochrane αντίστοιχα. Κατά την εθνοσυνέλευση, στις 26 Μαρτίου 1827, η Διοικητική επιτροπή της Ελλάδος παρουσιάζει από τον Πόρο την παραίτησή της στην Γ' Εθνοσυνέλευση της Τροιζήνας, επιστολή που πέρασε στην απόφασή της η Εθνοσυνέλευση στην ΚΒ' Συνεδρίαση στις 2 Απριλίου 1827, με ταυτόχρονη απόφαση εκλογής της Αντικυβερνητικής επιτροπής, μέχρι να έλθει ο Ιωάννης Καποδίστριας.

TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασιλ

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Μπάμπης Μιχάλης

Η «γενοκτονία» της εργατικής τάξης

Κάθε χρόνο συμβαίνουν παγκοσμίως περί τα 270 εκατομμύρια εργατικά ατυχήματα, ενώ ακόμη 160 εκατομμύρια εργαζόμενοι πέφτουν θύματα ασθενειών οι οποίες οφείλονται στις συνθήκες εργασίας τους. Κάθε χρόνο περισσότεροι από δύο εκατομμύρια άνθρωποι πεθαίνουν σε όλο τον πλανήτη εξαιτίας των ατυχημάτων στους χώρους εργασίας ή ασθενειών οι οποίες σχετίζονται με την εργασία τους.

Κάθε 15 λεπτά πεθαίνει ένας εργάτης, κάθε ημέρα πεθαίνουν συνολικά 6.000 εργαζόμενοι. Ο αριθμός των ανθρώπων που πεθαίνουν εξαιτίας της εργασίας τους ξεπερνά τον αντίστοιχο αυτών που σκοτώνονται στους πολέμους, και η βασική αιτία γι' αυτό δεν είναι βέβαια κάποιες «μυστηριώδεις» νόσοι ή τα τραγικά «ατυχήματα», όπως αρκετοί θέλουν να πιστεύουμε, αλλά η εγκληματική αδιαφορία των εργοδοτών για την ασφάλεια των υπαλλήλων τους.

Στην Ευρώπη κάθε χρόνο πεθαίνουν περίπου 100.000 άνθρωποι από καρκίνους οι οποίοι αναπτύσσονται λόγω της έκθεσης σε επικίνδυνες ουσίες στον χώρο εργασίας. Το διαχρονικό «έγκλημα» δεν φαίνεται όμως να συγκινεί και πολύ την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, η οποία -όπως καταγγέλλουν τα συνδικάτα- από τον Οκτώβριο του 2013 έχει διακόψει τις σχετικές εργασίες της για τον καθορισμό των ορίων έκθεσης στις χημικές ουσίες που προκαλούν καρκίνο. Κατά συνέπεια η Ευρώπη έχει σήμερα σχετική νομοθεσία υποχρεωτικών ορίων έκθεσης μόνο για τρεις χημικές ουσίες. «Τα μέτρα για την προστασία των εργαζόμενων από τον καρκίνο και τις δυσκολίες γονιμότητας αντιμετωπίζονται ως γραφειοκρατία ή «μη αναγκαίο κόστος» για τη βιομηχανία... Είναι ντροπή... αντιμετωπίζουν την ανθρώπινη ζωή σαν άλλη μια γραμμή ισολογισμού, όπως το κόστος των πρώτων υλών ή της ενέργειας», δηλώνει χαρακτηριστικά στην

ευρωπαϊκή ιστοσελίδα Euractiv η γενική γραμματέας της Συνομοσπονδίας Ευρωπαϊκών Συνδικάτων (ETUC), Bernadette Ségol.

Η Κομισιόν -προφανώς υπό την επίδραση των γνωστών «λόμπι των Βρυξελλών»- καθυστερεί απελπιστικά τη δημοσιοποίηση σειράς εκθέσεων οι οποίες αφορούν την υγεία, την ασφάλεια των τροφίμων και θέματα καταναλωτή.

Η ETUC από την πλευρά της έχει ζητήσει την υποχρεωτική επιβολή ορίων έκθεσης για 50 τοξικές χημικές ουσίες οι οποίες προκαλούν καρκίνο και επηρεάζουν αρνητικά τη γονιμότητα τόσο των ανδρών όσο και των γυναικών. Απαιτεί ακόμη μεγαλύτερη πρόοδο στη διαδικασία αναθεώρησης της Οδηγίας για τις Καρκινογόνες και Μεταλλαξιόγόνες ουσίες στους χώρους εργασίας και τη διεύρυνση του αριθμού των χημικών ουσιών με δεσμευτικά όρια έκθεσης.